

CÍSAŘOVNA ALŽBĚTA.

Roman od Viléma Burše.

"Zbožňuji Leu," řekl Castellár temným blissem.
"To si myslím, vždyť dívka tato jest silná jako železná bokyň."

"Zbožňuji a jen proto jediná vám neublížím. Jinak bylo by mou povinností, vás zastřelit nebo zprobiti hluk a dát vám jednoduše zatknouti."
"To vše by Maximiliánovi nepomohlo."

"Vstáňte a vzdávejte se, prosím, dříve, než srdci svému poručím. Nežbožňuji Leu tolik, jak chci být věren své pitšaze. Miliony mne nelákají. . . . Oh, jděte, prosím vás, jděte, než se zde stane vražda!"
"Dobrá, jdu. Nežli však odejdu, přečtete si tento spis. Jest to vlastnoručně psaní presidenta Spojených Států. V listině této nařizují nám president spojenci, jež jsem já přijal. Rozvatte si: může při takovém spojenci císař Maximilián nad námi zvítěziti?"
Castellár přečetl si podaný mu spis.

"Při čtení mu tvář bledla stále víc a více, v očích zaleskly se mu slzy.
"Jsem ztracen! . . . Jsem ztracen! . . . Šeptal bolestně. "Generál Hajduk děl pravdu, musíme umřít!"
"A umřete?"
"Ano!" pravil Castellár rozhodně.
"Pro Maximiliána?"
"Pro čest, Juareze! Pro čest!" Juarez dal se do smíchu.
"Ubohý příteli!" pravil jin soustrasti. "Po půlnoci zařukám vám na okno a prosím vás o chladnou, klidnou odpověď. Moudrý člověk nečene se hlavou do zdi!"
Juarez povstal, urovnal si dlouhé černé vousy falešné a s posměšným úsměvem opustil Castellára.
"Hal Hadel!" zasyčel Castellár, když Juarez vyšel z pokoje a dvěta za sebou zavřel. "Ottásl mou vírou a důvěrou a v duchu ukázal mně trpící bolestnou tvář Leinul. . . . Oh, Juareze, že jsem ti hned první slovo v krku neutulim! Leo. . . . dráha Leo. . . . Ty nejsilnější, nejkrásnější můj sne a má touha! . . . Nemohu tě vyrvat si ze srdce, ne, ne, ne! . . ."
Castellár klesl na křeslo a podepřel si hlavu o stůl, hluboce se zamyslíl.

"Buď silen, Castelláre! . . . . .
Vojsenská čest je nade všecko!" šeptal si tiše a na čele vyrazil mu studený pot.
Juarez, přestrojený za jezuitu dával se ze své klíčovou dírkou, jak oběť jeho váhá a zápasí.
"At nejsem Juarez, pakli jsem toho člověka neoblomil!" myslil si vítězoslavně a nenápadně odešel z císařského paláce.
K půlnoci někdo zaklepal na okno Castellárovo.
Generál vyskočil, zvedl hlavu a pohledně se ptal:
"Kdo to?"
"Já!" odpověděl Juarez.
"Co chcete?"
"Ano?"
"Ne. . . . to jest. . . . .
dávěujeme v budoucnost. . . . . nerozbohl jsem se posud. . . . . Dobrou noc!"
"Děkuji. . . . .
Jai máj. . . . . Dobrou noc!" znělo temným hlasem pod oknem.
Pak nastalo ticho, jen fukot hodin a hlasitý tlukot srdce Castellárova ozýval se pokojem.

KAPITOLA 48.
Kamrádi.
Stejně jako v městě Mexiku byl i v Queretaru kostel a klášter jezuitů v sousedství císařského paláce.
Tě noci, kdy Juarez přišel Castellára pokoušet, byl kostel zavřen osvětlen, dvěta byly dokořán otevřeny a uvnitř hučely varhany a zavznával posvátný zpěv.
Císař, který viděl z okna svého paláce osvětlené vnitřek kostela, tázal se svého okolí, co dělají jezuité, co znamená tato nezvyklá slavnost u nich?
Mehia, jež se císař tázal, odvětil, že jezuité konají služby boží z radosti nad vítězstvím jeho veličenstva a k duševní spásě padlých vojáků. A činí to z noci, protože za dne jsou lidé zaměstnáni, mnoho nemocných a mnoho zabíjených ležá ležá na polích.
"Ze by se jezuité tolik změnil?" ptal se císař. "Jezuité v Mexiku jsou mými hlavními nepřáči, teli, tiho pak zde v Queretaru byli až dosud neutrální. Lid držel při mně a proto netroufali si ukázat barvu. Divili bych se, kdyby slavnost měla platiť mně."
"Abych řekl pravdu, ani já tomu nevěřím, ale oni to tvrdí a opak neče jinak dokázati."
"Pro všechny případy se opatrně rozhlédněte. Někdy i z tváři lze si učiniti úsudek."
"Nejlepší bylo by po čas války stěhnutí klášter ozbrojeným vojskem. Nikdo at nevyhází z brány a také at někdo do ní není vpouštěn. Oh, ti lidé jsou nesmírně nevěří!"

"At posud byli tiši. Mexický otec Timotej je sice pobuřoval, ale pobuřování toto zde mnoho nepůsobilo; pro všechny případy však věnujme jim svou pozornost a buď-li třeba, obsadíme klášter posádkou."
Mehia odebral se do kostela. Činil, jakoby se přišel pomodlit. Posadil se do lavice a opevř hlavu o sepiaté ruce — pozoroval. Ale i oni dávali již pozor na něho!

Kněží u oltáře sedící a se modlící divili se na něho bystrým zrakem a ostře se septali si, že jest tu Mehia, generál císařský.
Za několik okamžiků věděli již i uvnitř v klášteře, že císařův věrný sluh a přítel sedí v kostele.
Představený queretarského kláštera, Jiří, přikývoval při tom hlavou.
"Jen at tam sedí, at lid, který přijde, vidí, že císař chová k nám již důvěru a že posílá k nám své generály!"
Otec jiti seděl ve své světničce s jezuitou, který měl dlouhé, černé vousy.
Tento černovousý muž byl — jak víme — Juarez.
"Všecko jde jako na kolečkách!" pravil Jiří a moul si ruce.
"To posud není nic!" odpověděl Juarez. "Uloha queretarských jezuitů teprv teď počíná. Proto jsem přišel, abych zde úlohu rozdělil."
"Poslechou pokyny vaše s pozorností a slibují, že budu dle nich jednatí."
"Umluvili jsme se s otcem Timotejem a on souhlasil se vším, co chci učiniti."
"Otec Timotej stojí vysoko nad námi; přání jeho jest nám vždy rozkazem."
"Především připravte zde místo pro císaře, který bude zde umístěn, než válečný soud nad ním rozsudek vynese."
"Rozumím, ale připomínám jen tolik, že císař jest ještě mocný."
"Však republika zvítěziti!"
"To jest něco jiného. . . ."
"A pak. . . ."
Juarez se trochu zamyslíl.
"Ano," řekl náhle, "kdo z vás zde v řádu umí dobře francouzsky?"
"Většina, pane presidente."
"Povězte tedy podle náhledu některého člena řádu, aby se u strojů do šatů belgického vyššího důstojníka a přibyl do Queretaru jako poslanec belgického krále."
"Rozumím."
"Posel nechť ohlásí, že v Bruselu, v hlavním městě Belgie, vypukla vzpoura, že trůn královský se kolísá a že král nemůže na ten čas poslati Maximiliánovi žádnou pomoc. Poslanec bude ostatně mluvit pravdu, neboť právě v těchto dnech četl jsem v novinách zprávu z Paříže, že belgický král jest u Napoleona, prosí ho o pomoc ve válce a za to jest nakloněn postoupiti Francouzům část své říše."
"Slyšel jsem již také o tom Napoleon sám podporoval nepokoje a zmatky v Belgii, aby z toho pro sebe těžil."
"Zkrátka — nechť posel císaři dá na vědomí, že od svého tchána nemůže ničeho očekávati."
"Dobrá."
"A naše vojsko bude v několika dnech opět u zdi queretarských. Oče Jiří, nadejdou nám zlé dny, teď ukaže, že jste stoupencem republikánským."
"Odměnou řádu — podaří-li se nám vše — bude nový a pohodlný klášter!"

V temnou noční ubírala se šitřilá, jemná postava ženská po queretarských polích, mezi mrtvými a raněnými.
Oděna jest v černé šaty, na hlavě rovněž má uvázaný černý hedvábný šátek.
Kráčela po tichu, lehce, jako by byla nadpozemskou bytostí.
Za ní, ve vzdálenosti několika kroků, spěchal dvorský lokaj.
Tato šitřilá, útlá černá postava ženská byla — kněžna Lukrecie. Obcházela ještě bojité a hledala raněná, aby je dala dopravit do lazaretů, připravených ve školách a v kostelích a zde ošetřovati ty, kdož byli při zahnání Juarezově raněni.
Okolí queretarské jest hrboilaté, plné jam a rokůl.
Na svahu jednoho kopce ležela silná svažinatá mexický voják, jehož tvář zarostlá byla černými vousy, a nepokojně se zde svíjel. Lukrecie přistoupila k raněnému.
"Kde vás bolí?" tázala se ho pečlivě.
"Na hlavě. . . ." odvětil tázaný.
"Na hlavě. . . . kež by oběsil toho císařského, který mne poranil!"

"Rozbití vám bude škoditi," pravila Lukrecie něžně. "Snázejte bolest a klidem — to jest osud vojáka."
"Já však nejsem vojákem!" odpověděl raněný hrubě.
"Kdo tedy?"
"Váček pirátů! Námotní lupič!"
"Vim já," řekla Lukrecie klidně. "Již jsem vás poznala. Ale proto přece jen budu vás považovati za vojáka a dám vás dopravit do nemocnice. Buďte klidný a pokojný, buďte trpělivý — vůz pro dopravu nemocných ubírá se za mnou a odveze vás hued."
"Zahe me!"
"Jste Robura, viďte?"
"A vy uslyšujete toto jméno tak hrubě?"
"Byl čas, kdy jsem se vás bála, ale svatá matka přispěla mně ku pomoci. . . . .
Jsem kněžna Lukrecie Tivolská, choť barona generála Hajduka."
Raněný namáhavě se zvedl, posadil se a s vyboulenými očima zadíval se na kněžnu.
"Skutečně. . . . Je to pravda. . . .
Jste to vy. . . . vy, Lukrecie!" brněl Robura. "A vy, kněžno, ošetřujete raněné! Samotinká? Beze všeho právdou vojenského?"
"Jak vidíte, mám při sobě k ruce jen jediného sluhu, který nosí se mnou úvazky. . . . . Mrtvých se nebojím, raněné pak mně neublíží."
Kněžna Lukrecie zavolala sluhu pokynem.
Sluha nesl v ruce velikou, čtyřhrannou skříň.
Kněžna skříň otevřela, vyběla z ní potřebné obvazy a obvazala zkrvácenou hlavu Roburovu.
Pak podala raněnému pirátovi malou plechovou lahvičku s lihovinou.
"To. . . . toho. . . . mně bylo třeba!" pravil Robura, pihnuv si z láhve. "Rána, kterou mně dali do hlavy, mne omráčila. . . . . Hej, pane služebniče!" zvolal na dvorního lokaje, "podejte mně ruku, snad se budu moci postaviti na nohy!"
"Povoz zde bude hued, nena-máhejte se, vždyť jste nemocen," pravila Lukrecie.
"Já do císařské nemocnice nepůdu. Raději umru. . . ."
"Jám s láskou ošetřuju se každé, at nepřítel či přítel."
"Acože, vyčelí ho tam, aby ho ve zdraví dostali pak na popraviště! Nepůdu tam! Sluha, drž mne dobe!"
Dvorní lokaj položil skříň s obvazovými zemi a snažil se zvednouti Roburu se země.
Muž mocné postavy a obtíž se posíže zvedl.
"Bůh vám žehnaj, kněžno, jdu, mně není více třeba ošetřování," pravil Robura a chtěl odejiti.
"Můžete-li, jděte, nezdržují vás," odpověděla Lukrecie.
Robura udeřil několik kroků ku předu, ale kolena mu klesla a upadl zase.
"Tisíc děblů!" kiel vůdce pirátů, "ten císařský voják dokládá mně t'al. . . . .
Dejte mne tedy odvézti, kněžno, dejte mne zastřeliti — vim beztoho, že takový bude můj konec!"
Vůz pro dopravu nemocných přijížděl po silnici.
Lukrecie šla mu vstříc a nařídila vojínům v něm sedícím, aby dopravili Roburu do některé nemocnice ve městě.
Na vůz dopravili Roburu na nošičkách. Ve voze ztratil vědomí a vzpomátoval se teprve tehdy, kdy ležel již na čistém lůžku v nemocnici.
Lukrecie navštívila nemocnici i dvakrát za den.
Vypřeváza se s obzvláštní pozorností, jak se mu daří, posílala mu víno a doutníky a Robura, hrubý pirát, počal se zabývati i ošlechtilými přeláskami.
"Kněžna odpírá mně mé hrubosti, má násluč chování na lodi tímto způsobem. . . . . Zahanbuje mne pozorností, něžností, dobrotou. . . . .
Oho, jenom že mne nelze obelstítí. . . . .
Lichotí se ke mně jako kočka, snaží se pomoci mně na nohy, aby mne pak dala prohnati za zajatce a zastřeliti!"
Jen kdybych dostal slův, rozbil bych celou nemocnici a utekl bych pryč! . . . . .
Juarez asi již na me čeká! Dopravodil jsem ho ke Queretaru, ale zde jsem se mu ztratil. . . . ."
Za několik dní se Robura po zdravil tolik, že mohl povstati z lůžka a s obvazovanou hlavou procházeti se po nemocnici.
Právě se procházel a rozmlouval s jednotlivými nemocnými, když přibla Lukrecie do nemocnice se podívat.
Robura se hluboce uklonil před kněžnou.
"Nu, je vám již lépe?"
"Děkuji, kněžno, jest mně již zcela dobe," odpověděl Robura.
"Chcete odejiti?"
"Kdybych mohl odejiti, věru rád bych tuto nemocnici opustil."
"Zde máte předvádět list. Císař sám o sobě ho podepsal, císařské vojsko vám neublíží, nechať se obrátíte z Queretara kamkoli."
"S předváděním listem?" žasl Robura. "Což by i takové věci poskytnete uzdravivším se nepřítelům!"

"Roburovi zvíště," pravila Lukrecie s úsměvem. "Nám netřeba přátel zakoupených nebo zděrovavých! . . . .
Císař dal vás vyčeliti, můžete jiti — opeptáme se vás ani, kam se chcete odebrati."
"Jest mně tak, jakoby v této velikomyslnosti bylo trochu pokoutent. Ale Robura nemá ve zvyku zůstati dlužníkem. Vy, kněžno, sebrala jste mne plna útřpnosti a bojité, dala jste mne uzdraviti a teď vracíte mně i svobodu. Nevim, jak a čím, ale cítim, že se mně naslytne přiležitost, abych vám tuto pozornost odplatil. Do té doby děkuji vám za laskavost mně prokázanou, za všechno vaše milosrdenství; Robura nikdy, nikdy na to nezapomene!"
"Buďte s Bohem, mnoho zdaru; císař a jeho okolí nepočítá na vaši vděčnost!"
Lukrecie ubírala se dále. Divila se na nemocné. Ptala se všech, hojí-li se jejich rány, trpí-li veliké bolesti! Při tom pak dala jim rozdati dvorními sluhými doutníky, menší obnosy peněz, víno i líkery.
Robura opustil nemocnici. Chtěl se odebrati do města Mexika, tam, odkud Juarez vyšel. Vyšel si do předměstí, aby si najal vůz nebo kočár, po němž by se mohl do města Mexika dostat. Vstoupil do úzkého, bídného domečku.
Na dvoře právě něco robil starý, asi sedmdesáti- či osmdesátiletý povozník.
Robura ho oslovil:
"Máš vůz doma?" tázal se ho. Stařec se obrátil a když spatřil Roburu, hosteně mu odpověděl:
"Pro Roburu není máj vůz doma."
"Ty mne znáš?"
"Kdož by tě neznal? Klid se mně z Robura, neboť i vzduch otravuje svým dechem!"
"Zapřáhni, jedna—dvě pojedme!" pravil Robura pánovitým hlasem. "Mám v kapse císařský list předváděti když mne nepřítel můj chrání, nedovolím, aby krajaní mne neuráželi."
"Já věru tě nepovězu!" řekl starý muž klidně.
"Ublížil jsem ti?"
"Mož nikdy."
"Co se ti tedy stalo?"
"V nemocnici, odkud přicházím, ošetřují mě čtyři syny."
"A?"
"Slyšel jsem od syna pěknou historii o tobě. . . . .
Kněžna Lukrecie octla se jednou na své lodi a tys činil úklady její čti. Ale zázrakem byla zachráněna. . . ."
"Co ti je po tom?"
"Zbožňuji kněžnu Lukrecii, jež ošetřuje mě syny, pečuje o ně, vrací jim život. . . . ."
"Vidim, že jsi blázen! Mohl bych ti vzít koně i vůz, ale nečinim toho. Naopak, ukáži ti ještě, že Robura dovede býti také velikomyslným a šlechetným."
Starý povozník opel si ruce v boky a s opovržením pohlézel Roburovi do tváře.
Jakoby stále říkal: bídáku! bídáku!
"Poslyš, něco mně napadlo. I mne kněžna Lukrecie vyčelila."
"Vim o tom. . . . .
viděl jsem to. . . . ."
"Za to já kněžnu bohatě odměním."
"Kněžna Lukrecie nepotřebuje své odměny a také by ničeho od tebe nepřijala!"
"Co jí chci dáti, pošlu sice jí, ale bude to náležeti straně císařské!"
"Hm, ty že bys císařské straně něco prokázal? . . . .
Ty, společenec s jezuity?"
"Co bys tomu řekl, dobrý starče, kdybych já, Robura, poslal Lukrecii na znamení své vděčnosti — Miramona?"
"Miramona?" řekl stařec a zachvěl se. "Ubohý Miramon jest zajatcem Juarezovým a Timotej, veliký jezuita mexický, ho peřlivě stěží!"
"Budu-li chtítí, otevru mu brány kláštera."
"Myslím, že jsem blázen?"
"Těži se tě jen: byla by to slušná odměna, přiměřená šlechtnosti kněžny Lukrecie?"
"Na takovou lež nemám odpovědi."
"Ale to bude pravda, dobrý starče! Robura ani kněžna nepokouřilí. . . .
Ano! V této chvíli jsem si pevně umínil, že Miramona vysvobodím — pošlu ho ve tvém voze Lukrecii."
"Nevěřim ti, Roburo!"
"Přisáhám."
"Na."
"Při matce boží!"
"Nezáš ani jejího jména."
"Znáš, ale nevslovím je. Robura již přišel mnoho hřešit na tomto světě."
"Jdu a zapřáhnu," pferulil staroch Roburu. "Ale upozorňuji tě, že tvoju zavinovanou hlavu touto karabinou na sta koně rozbiju, pakli si ze mne trošič blázně a je-li tvój slib jen pouhá lupičská lež!"
"Dobrá, starče, dobrá, jen pojedme!" odpověděl Robura a lehce se usmál.
Starý muž zapřáhl, naložil na vůz píce a vyjel.

Do vozu byli zapřáháni tři koně. Všichni tři byli velmi pečlivě ošetřováni, na všech bylo viděti pečlivou ruku starého hospodáře.
Robura protáhl se ve voze a po celou cestu spíše spal, než myslil. V Mexiku zajel přímo k jezuitckému klášteru.
U brány řekl Robura starému povozníku:
"V jednu hodinu s půlnoci postav se před branku kláštera se svým vozem. Koňům dej hodně ovsa, tu je dukát, za tolik budou ho mlti dosti! Miramona zavez přímo do císařského paláce ve Queretaru, ke kněžně Lukrecii, a teki jí, že ji ho posílá Robura za to, že ho udravila. Ale také hned doleď, aby si Miramon dal již pozor na sebe, neboť nenajde se zase takový Robura, který by ho z pouhé velikomyslnosti propustil na svobodu! Rozuměl jsi mně?"
"Rozumím; ale. . . . ."
"Ale?"
"Nevěřim ti."
"Pravil jsi mně doma, že máš sarabinu?"
"Mám!"
"Nuže, vyhledej mne tedy a stařel mne, nebudě-li dnes po půlnoci Miramon na tvém voze!"
"To také učiním, Roburo! Ne myslí si, že ze mne je možno trošič si šatky. . . . ."
"Ovsa koním!" pravil Robura a zavonil na klášteraí zvonec.
V klášteře uvítal otec Timotej Roburu s velikou radostí.
"Co nového?" tázal se kněz.
"Tu jsem," odpověděl Robura. "Ale byl jsem již napolo na onom světě."
"Odkud přicházíte?"
"Z Queretara."
"Juarez byl tam též?"
"Boj není posud rozhodnut?"
"Nikoli."
"A co Castellár?"
"Neviděl jsem ho."
"To jest nejnovější našinec. Robura, zástěžitosti republiky kráčí skvěle ku předu!"
"Co je s Miramonem?"
"Sřežim ho zde."
"Byl nad ním již vynesen rozsudek?"
"Posud nikoli."
"Přijdu sem na večeri, povim vám velmi zajímavé věci o sestře Julii, kterou jste byl požádal za ruku."
"Ah, vy o tom víte?"
"Vim všecko."
"Miluji tu dívku šileně, pro ni bych byl s to i spásy své duše se zřici!"
"Večer se tedy uvidíme?"
"Budu vás očekávati, Roburo!"
"Nemohl bych teď viděti Miramona?"
"Proč?"
"Rád bych se pokochal v jeho trápění!"
"Pokochal?"
"Ano."
"Před vězením Miramonovým stojí dva vojáci na stráž. Promluvím s nimi a budete moci asi na pět minut vstoupiti k němu. Ale jen na pět minut. . . .
Mluve se s bídákem hrubě, nelidsky. . . . ."
"Jenom mne nechte, já umím uraziti slovem i pohledem!"
KAPITOLA 49.
Pět minut.
Na chodbě v prvním patře v jezuitckém klášteře, blízko k hlavnímu choděšti, byla cela Miramona.
Před celou stáli na stráž dva republikánski vojáci v plné zbroji, kdežto dole na chodbě, v sednici vrátového bylo patnáct vojáků pohotoví.
Otec Timotej dovolil Roburovi navštíviti na pět minut.
Krái pirát nenáviděl Miramona.
Miramon ležel na rozvíknaném lůžku.
Ulehlí ustrojen, by si odpočinul. Když Robura vstoupil, zvedl se na lůžku, posadil se a tázavě se zadíval na vůdce pirátů.
"Mám pouze pět minut času, jen tolik mně bylo povoleno k rozmluvě s vámi; rozumějte mně rychle a dobe," řekl Robura, stannu před spoutaným Miramonem.
"Čeho si přejete?"
"Kněžna Lukrecie prokázala mně dobroduši a já jí je chci odplatiti. Robura nezůstane nikomu dlužníkem."
"Nerazím vám."
"Budeme si ihned rozuměti, pane Miramone. Já pošlu vás darem kněžně Lukrecii."
Miramon stal se pozorným.
"Mne chcete šarovati?" tázal se zvědavě.
"Ano."
"Jenomže já jsem věznm, pohledte sem, jak mne k větší slávě mexické přikovali!"
"Vy jste dal generála Eskobeda přikovati ještě hře. Pamatujete se na to?"
"Pamatuji."
"Pak nemůžete zde čekati pozornosti."
"Také jí neocěkávám. V Mexiku nikdy politických vězňů neseřtíli."
"Pět minut rychle uplyne, tedy mluve o daru."
"Poslouchám."
Předpícajte na Pokrok pouze \$1.00 ročně.

Do vozu byli zapřáháni tři koně. Všichni tři byli velmi pečlivě ošetřováni, na všech bylo viděti pečlivou ruku starého hospodáře.
Robura protáhl se ve voze a po celou cestu spíše spal, než myslil. V Mexiku zajel přímo k jezuitckému klášteru.
U brány řekl Robura starému povozníku:
"V jednu hodinu s půlnoci postav se před branku kláštera se svým vozem. Koňům dej hodně ovsa, tu je dukát, za tolik budou ho mlti dosti! Miramona zavez přímo do císařského paláce ve Queretaru, ke kněžně Lukrecii, a teki jí, že ji ho posílá Robura za to, že ho udravila. Ale také hned doleď, aby si Miramon dal již pozor na sebe, neboť nenajde se zase takový Robura, který by ho z pouhé velikomyslnosti propustil na svobodu! Rozuměl jsi mně?"
"Rozumím; ale. . . . ."
"Ale?"
"Nevěřim ti."
"Pravil jsi mně doma, že máš sarabinu?"
"Mám!"
"Nuže, vyhledej mne tedy a stařel mne, nebudě-li dnes po půlnoci Miramon na tvém voze!"
"To také učiním, Roburo! Ne myslí si, že ze mne je možno trošič si šatky. . . . ."
"Ovsa koním!" pravil Robura a zavonil na klášteraí zvonec.
V klášteře uvítal otec Timotej Roburu s velikou radostí.
"Co nového?" tázal se kněz.
"Tu jsem," odpověděl Robura. "Ale byl jsem již napolo na onom světě."
"Odkud přicházíte?"
"Z Queretara."
"Juarez byl tam též?"
"Boj není posud rozhodnut?"
"Nikoli."
"A co Castellár?"
"Neviděl jsem ho."
"To jest nejnovější našinec. Robura, zástěžitosti republiky kráčí skvěle ku předu!"
"Co je s Miramonem?"
"Sřežim ho zde."
"Byl nad ním již vynesen rozsudek?"
"Posud nikoli."
"Přijdu sem na večeri, povim vám velmi zajímavé věci o sestře Julii, kterou jste byl požádal za ruku."
"Ah, vy o tom víte?"
"Vim všecko."
"Miluji tu dívku šileně, pro ni bych byl s to i spásy své duše se zřici!"
"Večer se tedy uvidíme?"
"Budu vás očekávati, Roburo!"
"Nemohl bych teď viděti Miramona?"
"Proč?"
"Rád bych se pokochal v jeho trápění!"
"Pokochal?"
"Ano."
"Před vězením Miramonovým stojí dva vojáci na stráž. Promluvím s nimi a budete moci asi na pět minut vstoupiti k němu. Ale jen na pět minut. . . .
Mluve se s bídákem hrubě, nelidsky. . . . ."
"Jenom mne nechte, já umím uraziti slovem i pohledem!"
KAPITOLA 49.
Pět minut.
Na chodbě v prvním patře v jezuitckém klášteře, blízko k hlavnímu choděšti, byla cela Miramona.
Před celou stáli na stráž dva republikánski vojáci v plné zbroji, kdežto dole na chodbě, v sednici vrátového bylo patnáct vojáků pohotoví.
Otec Timotej dovolil Roburovi navštíviti na pět minut.
Krái pirát nenáviděl Miramona.
Miramon ležel na rozvíknaném lůžku.
Ulehlí ustrojen, by si odpočinul. Když Robura vstoupil, zvedl se na lůžku, posadil se a tázavě se zadíval na vůdce pirátů.
"Mám pouze pět minut času, jen tolik mně bylo povoleno k rozmluvě s vámi; rozumějte mně rychle a dobe," řekl Robura, stannu před spoutaným Miramonem.
"Čeho si přejete?"
"Kněžna Lukrecie prokázala mně dobroduši a já jí je chci odplatiti. Robura nezůstane nikomu dlužníkem."
"Nerazím vám."
"Budeme si ihned rozuměti, pane Miramone. Já pošlu vás darem kněžně Lukrecii."
Miramon stal se pozorným.
"Mne chcete šarovati?" tázal se zvědavě.
"Ano."
"Jenomže já jsem věznm, pohledte sem, jak mne k větší slávě mexické přikovali!"
"Vy jste dal generála Eskobeda přikovati ještě hře. Pamatujete se na to?"
"Pamatuji."
"Pak nemůžete zde čekati pozornosti."
"Také jí neocěkávám. V Mexiku nikdy politických vězňů neseřtíli."
"Pět minut rychle uplyne, tedy mluve o daru."
"Poslouchám."
Předpícajte na Pokrok pouze \$1.00 ročně.

Do vozu byli zapřáháni tři koně. Všichni tři byli velmi pečlivě ošetřováni, na všech bylo viděti pečlivou ruku starého hospodáře.
Robura protáhl se ve voze a po celou cestu spíše spal, než myslil. V Mexiku zajel přímo k jezuitckému klášteru.
U brány řekl Robura starému povozníku:
"V jednu hodinu s půlnoci postav se před branku kláštera se svým vozem. Koňům dej hodně ovsa, tu je dukát, za tolik budou ho mlti dosti! Miramona zavez přímo do císařského paláce ve Queretaru, ke kněžně Lukrecii, a teki jí, že ji ho posílá Robura za to, že ho udravila. Ale také hned doleď, aby si Miramon dal již pozor na sebe, neboť nenajde se zase takový Robura, který by ho z pouhé velikomyslnosti propustil na svobodu! Rozuměl jsi mně?"
"Rozumím; ale. . . . ."
"Ale?"
"Nevěřim ti."
"Pravil jsi mně doma, že máš sarabinu?"
"Mám!"
"Nuže, vyhledej mne tedy a stařel mne, nebudě-li dnes po půlnoci Miramon na tvém voze!"
"To také učiním, Roburo! Ne myslí si, že ze mne je možno trošič si šatky. . . . ."
"Ovsa koním!" pravil Robura a zavonil na klášteraí zvonec.
V klášteře uvítal otec Timotej Roburu s velikou radostí.
"Co nového?" tázal se kněz.
"Tu jsem," odpověděl Robura. "Ale byl jsem již napolo na onom světě."
"Odkud přicházíte?"
"Z Queretara."
"Juarez byl tam též?"
"Boj není posud rozhodnut?"
"Nikoli."
"A co Castellár?"
"Neviděl jsem ho."
"To jest nejnovější našinec. Robura, zástěžitosti republiky kráčí skvěle ku předu!"
"Co je s Miramonem?"
"Sřežim ho zde."
"Byl nad ním již vynesen rozsudek?"
"Posud nikoli."
"Přijdu sem na večeri, povim vám velmi zajímavé věci o sestře Julii, kterou jste byl požádal za ruku."
"Ah, vy o tom víte?"
"Vim všecko."
"Miluji tu dívku šileně, pro ni bych byl s to i spásy své duše se zřici!"
"Večer se tedy uvidíme?"
"Budu vás očekávati, Roburo!"
"Nemohl bych teď viděti Miramona?"
"Proč?"
"Rád bych se pokochal v jeho trápění!"
"Pokochal?"
"Ano."
"Před vězením Miramonovým stojí dva vojáci na stráž. Promluvím s nimi a budete moci asi na pět minut vstoupiti k němu. Ale jen na pět minut. . . .
Mluve se s bídákem hrubě, nelidsky. . . . ."
"Jenom mne nechte, já umím uraziti slovem i pohledem!"
KAPITOLA 49.
Pět minut.
Na chodbě v prvním patře v jezuitckém klášteře, blízko k hlavnímu choděšti, byla cela Miramona.
Před celou stáli na stráž dva republikánski vojáci v plné zbroji, kdežto dole na chodbě, v sednici vrátového bylo patnáct vojáků pohotoví.
Otec Timotej dovolil Roburovi navštíviti na pět minut.
Krái pirát nenáviděl Miramona.
Miramon ležel na rozvíknaném lůžku.
Ulehlí ustrojen, by si odpočinul. Když Robura vstoupil, zvedl se na lůžku, posadil se a tázavě se zadíval na vůdce pirátů.
"Mám pouze pět minut času, jen tolik mně bylo povoleno k rozmluvě s vámi; rozumějte mně rychle a dobe," řekl Robura, stannu před spoutaným Miramonem.
"Čeho si přejete?"
"Kněžna Lukrecie prokázala mně dobroduši a já jí je chci odplatiti. Robura nezůstane nikomu dlužníkem."
"Nerazím vám."
"Budeme si ihned rozuměti, pane Miramone. Já pošlu vás darem kněžně Lukrecii."
Miramon stal se pozorným.
"Mne chcete šarovati?" tázal se zvědavě.
"Ano."
"Jenomže já jsem věznm, pohledte sem, jak mne k větší slávě mexické přikovali!"
"Vy jste dal generála Eskobeda přikovati ještě hře. Pamatujete se na to?"
"Pamatuji."
"Pak nemůžete zde čekati pozornosti."
"Také jí neocěkávám. V Mexiku nikdy politických vězňů neseřtíli."
"Pět minut rychle uplyne, tedy mluve o daru."
"Poslouchám."
Předpícajte na Pokrok pouze \$1.00 ročně.

Do vozu byli zapřáháni tři koně. Všichni tři byli velmi pečlivě ošetřováni, na všech bylo viděti pečlivou ruku starého hospodáře.
Robura protáhl se ve voze a po celou cestu spíše spal, než myslil. V Mexiku zajel přímo k jezuitckému klášteru.
U brány řekl Robura starému povozníku:
"V jednu hodinu s půlnoci postav se před branku kláštera se svým vozem. Koňům dej hodně ovsa, tu je dukát, za tolik budou ho mlti dosti! Miramona zavez přímo do císařského paláce ve Queretaru, ke kněžně Lukrecii, a teki jí, že ji ho posílá Robura za to, že ho udravila. Ale také hned doleď, aby si Miramon dal již pozor na sebe, neboť nenajde se zase takový Robura, který by ho z pouhé velikomyslnosti propustil na svobodu! Rozuměl jsi mně?"
"Rozumím; ale. . . . ."
"Ale?"
"Nevěřim ti."
"Pravil jsi mně doma, že máš sarabinu?"
"Mám!"
"Nuže, vyhledej mne tedy a stařel mne, nebudě-li dnes po půlnoci Miramon na tvém voze!"
"To také učiním, Roburo! Ne myslí si, že ze mne je možno trošič si šatky. . . . ."
"Ovsa koním!" pravil Robura a zavonil na klášteraí zvonec.
V klášteře uvítal otec Timotej Roburu s velikou radostí.
"Co nového?" tázal se kněz.
"Tu jsem," odpověděl Robura. "Ale byl jsem již napolo na onom světě."
"Odkud přicházíte?"
"Z Queretara."
"Juarez byl tam též?"
"Boj není posud rozhodnut?"
"Nikoli."
"A co Castellár?"
"Neviděl jsem ho."
"To jest nejnovější našinec. Robura, zástěžitosti republiky kráčí skvěle ku předu!"
"Co je s Miramonem?"
"Sřežim ho zde."
"Byl nad ním již vynesen rozsudek?"
"Posud nikoli."
"Přijdu sem na večeri, povim vám velmi zajímavé věci o sestře Julii, kterou jste byl požádal za ruku."
"Ah, vy o tom víte?"
"Vim všecko."
"Miluji tu dívku šileně, pro ni bych byl s to i spásy své duše se zřici!"
"Večer se tedy uvidíme?"
"Budu vás očekávati, Roburo!"
"Nemohl bych teď viděti Miramona?"
"Proč?"
"Rád bych se pokochal v jeho trápění!"
"Pokochal?"
"Ano."
"Před vězením Miramonovým stojí dva vojáci na stráž. Promluvím s nimi a budete moci asi na pět minut vstoupiti k němu. Ale jen na pět minut. . . .
Mluve se s bídákem hrubě, nelidsky. . . . ."
"Jenom mne nechte, já umím uraziti slovem i pohledem!"
KAPITOLA 49.
Pět minut.
Na chodbě v prvním patře v jezuitckém klášteře, blízko k hlavnímu choděšti, byla cela Miramona.
Před celou stáli na stráž dva republikánski vojáci v plné zbroji, kdežto dole na chodbě, v sednici vrátového bylo patnáct vojáků pohotoví.
Otec Timotej dovolil Roburovi navštíviti na pět minut.
Krái pirát nenáviděl Miramona.
Miramon ležel na rozvíknaném lůžku.
Ulehlí ustrojen, by si odpočinul. Když Robura vstoupil, zvedl se na lůžku, posadil se a tázavě se zadíval na vůdce pirátů.
"Mám pouze pět minut času, jen tolik mně bylo povoleno k rozmluvě s vámi; rozumějte mně rychle a dobe," řekl Robura, stannu před spoutaným Miramonem.
"Čeho si přejete?"
"Kněžna Lukrecie prokázala mně dobroduši a já jí je chci odplatiti. Robura nezůstane nikomu dlužníkem."
"Nerazím vám."
"Budeme si ihned rozuměti, pane Miramone. Já pošlu vás darem kněžně Lukrecii."
Miramon stal se pozorným.
"Mne chcete šarovati?" tázal se zvědavě.
"Ano."
"Jenomže já jsem věznm, pohledte sem, jak mne k větší slávě mexické přikovali!"
"Vy jste dal generála Eskobeda přikovati ještě hře. Pamatujete se na to?"
"Pamatuji."
"Pak nemůžete zde čekati pozornosti."
"Také jí neocěkávám. V Mexiku nikdy politických vězňů neseřtíli."
"Pět minut rychle uplyne, tedy mluve o daru."
"Poslouchám."
Předpícajte na Pokrok pouze \$1.00 ročně.